

ROMANIA
CURTEA CONSTITUTIONALĂ
CABINETUL PREȘEDINTELUI

320 3.7.2020

SENAT
PREȘEDINTE
Nr. I. 1002
Data 3.07.2020

Palatul Parlamentului

Calea 13 Septembrie nr.2, Intrarea B1, Sectorul 5, 050725, București, România

Telefon: (+40-21) 313.25.31; Fax: (+40-21) 312.54.80

Internet: <http://www.ccr.ro> E-mail: pres@ccr.ro

Dosar nr.872A/2020

CURTEA CONSTITUTIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDICTIONALĂ
NR. 3683 / 02 JUL 2020

Domnului
Robert-Marius CAZANCIUC
Vicepreședinte al Senatului

În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(3) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, vă trimitem, alăturat, în copie, sesizarea formulată de Guvernul României, referitoare la neconstituționalitatea Legii privind adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 72/2020 pentru suspendarea aplicării prevederilor art. 21 alin. (6) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România și instituirea unor măsuri tranzitorii.

Vă adresăm rugămintea de a ne comunica punctul dumneavoastră de vedere până la data de 9 septembrie 2020 (inclusiv în format electronic, la adresa de e-mail ccr-pdv@ccr.ro), ținând seama de faptul că dezbaterile Curții Constituționale vor avea loc la data de 23 septembrie 2020.

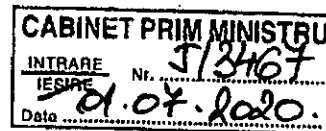
Vă asigurăm, domnule Vicepreședinte, de deplina noastră considerație.

Prof.univ.dr. Valer DORNEANU

Guvernul României
Prim-ministru

București

Domnului Președinte al Curții Constituționale a României
Prof. univ. dr. Valer Dorneanu

În temeiul art.146 lit.a) din Constituția României, republicată, și al art.15 din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, **Guvernul României formulează prezenta sesizare în vederea exercitării controlului prealabil de constituționalitate a Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.72/2020 pentru suspendarea aplicării prevederilor art.21 alin.(6) din Legea nr.165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România și instituirea unor măsuri tranzitorii (PL-x nr.353/2020).**

1. Învederăm faptul că textul proiectului de act normativ creează premisele încălcării art.16 din Constituție, astfel cum s-a reținut și în jurisprudența C.C.R.,¹ din moment ce se instituie două proceduri de despăgubire pentru fiecare categorie de beneficiari, respectiv pentru cumpărătorii de drepturi litigioase, precum și pentru foștii proprietari, aspecte care au caracter de discriminare între cele două categorii de persoane.

2. Din perspectiva securității raporturilor juridice dintre stat și beneficiarii legilor de retrocedare, *Legea de aprobare* a O.U.G. nr.72/2020 creează dificultăți de interpretare, cu consecința încetinirii sau chiar a blocării procesului de restituire.

Pentru a putea fi respectată și aplicată potrivit scopului ei, legea trebuie să îndeplinească anumite cerințe de precizie, claritate și previzibilitate, astfel încât destinatarii să își poată adapta în mod corespunzător conduita.

¹ A se vedea Deciziile C.C.R. nr.62/1993 și nr.685/2012.

Conținutul Legii criticate, prin raportare la modalitatea de evaluare a proprietăților care fac obiectul procesului de restituire, stabilită de legiuitor, este lipsită de precizie, claritate și previzibilitate atât pentru autoritățile care urmează să aplice legea cât și pentru beneficiarii acesteia.

Conform jurisprudenței constituționale, cerința previzibilității presupune ca norma juridică să fie enunțată cu suficientă precizie, pentru a permite cetățeanului să își controleze conduita, să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, față de anumite circumstanțe, consecințele care ar putea rezulta dintr-o anumită situație.

Cu privire la noua modalitate de evaluare a proprietăților care formează obiectul cererilor de restituire, arătăm că „grilele notariale” fiind în continuă fluctuație, nu oferă elementul de previzibilitate necesar unei evaluări echitabile, iar beneficiarii legilor de retrocedare nu vor ști ce conduită să adopte în raport cu scopul lor direct (să solicite soluționarea dosarului la momentul actual sau să aștepte un moment viitor în speranța obținerii unor despăgubiri mai mari).

Pe de altă parte, observăm că *art.2 alin.(1) din O.U.G. nr.72/2020*, astfel cum a fost modificat prin *Legea de aprobare*, nu este suficient de clar în privința modalității de evaluare a imobilelor.

În timp ce la *art.2 alin.(1) lit.a)* legiuitorul a prevăzut în mod expres că evaluarea imobilelor pentru care se acordă despăgubiri urmează să se realizeze „*în considerarea caracteristicilor tehnice ale imobilului și a categoriei de folosință la data preluării acestuia*”, la *lit.b)* a aceluiași articol, această sintagmă nu a mai fost preluată, fapt ce poate conduce la interpretări diferite în procesul de soluționare a dosarelor de despăgubire, atât în procedura administrativă cât și în procedura judecătorească.

La elaborarea unui act normativ, legiuitorul trebuie să se asigure că textul de lege este formulat clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce, fără să lase loc de incertitudine.

Or, în forma modificată prin *Legea de aprobare* lăsând o marjă largă de interpretare și aplicare pentru autoritățile care urmează să dispună acordarea de despăgubiri textul nu este previzibil.

În condițiile în care soluțiile adoptate pot atrage răspunderea sub diferite forme (administrativă, civilă, penală), pentru procesul de despăgubire, o astfel de neclaritate în textul de lege afectează principiul securității juridice în componenta sa privind calitatea actului normativ. Din această perspectivă vă rugăm să constatați că *Legea de aprobare a O.U.G. nr.72/2020* este neconstituțională în ansamblul său deoarece nu respectă dispozițiile *art.1 alin.(3) și alin.(5) din Constituția României*.

3. Încălcarea principiului bicameralismului: art.61 alin.(2) și art.75 alin.(1) din Constituție.

Guvernul României a adoptat *Ordonanța de Urgență nr.72/2020 pentru suspendarea aplicării prevederilor art.21 alin.(6) din Legea nr.165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România și instituirea unor măsuri tranzitorii* (în continuare O.U.G. nr.72/2020), arătând în Expunerea de motive că actul normativ s-a impus pentru o serie de motive vizând asigurarea unui sistem de despăgubiri unitar, prevenirea riscului ca modificările succesive ale grilelor să întârzie procesul de soluționare a dosarelor de despăgubiri etc., sens în care, s-a propus suspendarea aplicării art.21 alin.(6) din Legea nr.165/2013, perioadă în care evaluarea imobilelor urma să se efectueze prin aplicarea grilei notariale valabile la data intrării în vigoare a actului normativ mai sus menționat.

În cadrul procesului legislativ de aprobare a ordonanței de urgență, Senatul, în calitate de Primă cameră sesizată, a dispus respingerea O.U.G. nr.72/2020, iar Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, a votat **legea de aprobare, cu modificări față de actul normativ în forma care a emanat de la Guvern.**

Astfel, direct în etapa decizională a procesului de legiferare, intenția de reglementare a Guvernului și forma adoptată de Senat au fost modificate substanțial în Camera Deputaților, art.2 din O.U.G. nr.72/2020 fiind amendat în sensul în care evaluarea imobilelor să se facă diferențiat, în funcție de calitatea persoanei care urmează să primească despăgubiri.

Or, prevederea în discuție nu a făcut nici obiectul intenției de reglementare a Guvernului, nici obiectul dezbaterilor în Camera de reflecție, ci reprezintă o modificare sustrasă circuitului legislativ firesc, fiind expusă pentru prima dată în faza decizională, context în care a fost și adoptată.

În ceea ce privește principiul bicameralismului, Curtea Constituțională a subliniat în jurisprudența sa în repetate rânduri că Parlamentul, deși compus din două camere, în contextul procesului de legiferare reprezintă o entitate indivizibilă. Astfel, este contrar viziunii legiuitorului constituant ca o Cameră să adopte o lege fără ca proiectul de act normativ să parcurgă procedura specifică și să fie dezbătut și de cealaltă Cameră. (Decizia nr.710 din 6 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.358 din 28 mai 2009, sau Decizia nr.89 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.260 din 13 aprilie 2017, paragraful 53)

De asemenea, prin Decizia nr.472 din 22 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.336 din 30 aprilie 2008 și Decizia nr.89 din 28 februarie 2017, paragraful 53, Curtea a arătat că *„dezbateră parlamentară a unui proiect de lege sau a unei propuneri legislative nu poate face abstracție de evaluarea acesteia în plenul celor două Camere ale Parlamentului. Așa fiind, modificările și completările pe care Camera decizională le aduce proiectului de lege sau propunerii legislative adoptate de prima Cameră sesizată trebuie să se raporteze la materia și la forma în care a fost reglementată de prima Cameră. Altfel, se ajunge la situația ca o singură Cameră, și anume Camera decizională, să legifereze, ceea ce contravine principiului bicameralismului”*.

În același sens s-a exprimat Curtea și prin Decizia nr.624 din 26 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.937 din 22 noiembrie 2016 și Decizia nr.89 din 28 februarie 2017, paragraful 56: *„Bicameralismul nu înseamnă ca ambele Camere să se pronunțe asupra unei soluții legislative identice. Art.75 alin.(3) din Constituție, folosind sintagma „decide definitiv” cu privire la Camera decizională, nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune ca proiectul sau propunerea legislativă adoptată de prima Cameră sesizată să fie dezbătută în Camera decizională, unde i se pot aduce modificări și completări. Curtea a subliniat că, în acest caz, Camera decizională nu poate, însă, modifica substanțial obiectul de reglementare și configurația inițiativei legislative, cu consecința deturnării de la finalitatea urmărită de inițiator”*.

Față de aceste aspecte, rezultă că, în procesul legislativ este esențial pentru Camera decizională să respecte atât intenția, materia și obiectul de reglementare avute în vedere de către inițiator, cât și forma și conținutul soluției legislative adoptate de către prima Cameră sesizată.

În caz contrar, în măsura în care Camera decizională nu ar fi ținută de aceste principii constituționale, s-ar crea contextul în care aceasta ar putea legifera în mod singular, anihilând voința primei Camere sesizate și, în consecință, arogându-și în integralitate rolul de unică autoritate legiuitoare, care aparține, conform Constituției, celor două structuri ale Parlamentului.

Prin urmare, în circumstanțierea aspectelor teoretice redate *supra* la prezenta lege dedusă controlului de conformitate cu Legea Fundamentală, apreciem că, în cadrul Camerei decizionale, Proiectul de lege pentru aprobarea O.U.G. nr.72/2020 a fost modificat în mod substanțial, cantitativ, atât în raport de forma inițiatorului, cât și de cea adoptată de către prima Camera sesizată, respectiv Senatul.

Or, având în vedere că în Camera de reflecție ordonanța de urgență a fost respinsă, apreciem că amendamentele promovate de către Camera Deputaților au condus la modificarea substanțială a configurației actului normativ, acestea vizând cadrul general din domeniul restituirii proprietății, prin care a fost stabilită o unică modalitate de evaluare a bunurilor imobile care nu mai pot fi restituite în natură, dar creează, în mod evident, un tratament diferențiat, discriminatoriu, între beneficiarii legilor reparatorii.

Astfel, având în vedere că soluțiile legislative adoptate de către Camera decizională nu au izvor nici în voința inițiatorului și nici în forma adoptată de prima Cameră sesizată, **apreciem că procesul legislativ din Camera Deputaților s-a concretizat prin incorporarea unor amendamente străine de intenția de reglementare și de obiectul concret al actului normativ inițiat de către Guvernul României.**

Așadar, fără a analiza logica și oportunitatea intervenției normative a Camerei decizionale asupra Proiectului de lege, se impune a se constata că totalitatea amendamentelor excedează fondului procesului legislativ derulat atât de către Guvern, în calitate de legiuitor delegat, cât și de către Senat, care au avut în vedere strict adoptarea unui act normativ menit să coreleze o serie de prevederi pentru buna funcționare a procesului de acordare a despăgubirilor.

În concluzie, prin amendamentele adoptate, Camera decizională a modificat arhitectura actului normativ, ceea ce, conform prevederilor Legii Fundamentale și jurisprudenței Curții Constituționale reprezintă o încălcare a **principiului bicameralismului.**

4. Încălcarea obligației de a indica sursa de finanțare pentru aprobarea cheltuielilor bugetare: art.111 alin.(1) și art.138 alin.(5) din Constituție.

Din analiza parcursului procesului legislativ reiese că Parlamentul nu și-a îndeplinit obligația constituțională de a solicita Guvernului o informare cu privire la dinamica prevederilor bugetului de stat în contextul soluțiilor legislative propuse, obligație care reiese și din dispozițiile constituționale ale art.138 alin.(2), care prevăd că Guvernul are competența exclusivă de a elabora proiectul bugetului de stat și de a-l supune spre aprobare Parlamentului.

Tot art.138 din Constituție, la alin.(5), prevede că nici o cheltuială bugetară nu poate fi aprobată fără stabilirea sursei de finanțare, obligativitate care la nivel infra-constituțional a fost transpusă prin prevederile art.15 alin.(1) și alin.(2) din Legea nr.500/2002 privind finanțele publice și în art.15 alin.(1) lit.a) din Legea responsabilității fiscal-bugetare nr.69/2010, care stabilesc **obligația de întocmire a fișei financiare, care trebuie să cuprindă schimbările anticipate în veniturile și**

cheltuielile bugetare pentru anul curent și următorii 4 ani; estimări privind eşalonarea creditelor bugetare și a creditelor de angajament, în cazul acțiunilor anuale și multianuale care conduc la majorarea cheltuielilor; măsurile avute în vedere pentru acoperirea majorării cheltuielilor sau a minusului de venituri pentru a nu influența deficitul bugetar.

Cu privire la acest aspect, Curtea Constituțională s-a pronunțat în repetate rânduri în sensul următor: Decizia nr.22 din 20 ianuarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.160 din 2 martie 2016, paragraful 59, sau Decizia nr.593 din 14 septembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.886 din 4 noiembrie 2016, paragraful 30: *„în lipsa unei fișe financiare reactualizate la momentul adoptării legii conform art. 15 alin. (3) din Legea nr.500/2002, [...] și în lipsa unui dialog real între Guvern și Parlament [...], nu se poate trage decât concluzia că la adoptarea legii s-a avut în vedere o sursă de finanțare incertă, generală și lipsită de un caracter obiectiv și efectiv, nefiind așadar reală”*.

Prin Decizia nr.764 din 14 decembrie 2016, Curtea a mai arătat că *„faptul că cheltuielile de salarizare preconizate prin textele de lege criticate grevează bugetul pentru anul următor nu este de natură să justifice aprobarea unor cheltuieli fără implicarea, în condițiile legii fundamentale, a Guvernului care, potrivit art.138 alin.(2) din Constituție, are competența de a elabora, anual, proiectul bugetului de stat și al asigurărilor sociale. Potrivit jurisprudenței Curții, art.138 alin.(5) din Constituție se referă tocmai la caracterul obiectiv și efectiv al sursei de finanțare și operează cu elemente de certitudine și previzibilitate bugetară, respectiv „acea cheltuială să fie previzionată în deplină cunoștință de cauză în bugetul de stat pentru a putea fi acoperită în mod cert în cursul anului bugetar”*.

Or, deși ordonanța de urgență a fost aprobată în scopul expres de a preîntâmpina impactul financiar negativ asupra bugetului de stat, după cum reiese din Expunerea de motive, adoptarea acesteia cu modificări deturnează viziunea financiară a Guvernului, la acest moment, în lipsa fișei financiare și a informărilor în acest sens din partea Guvernului fiind dificil de indicat dacă intenția Executivului a fost respectată de către Camera Deputaților.

Mai mult, critica de neconstituționalitate este întărită de faptul că aceste cheltuieli nu au fost analizate și cuprinse în legea bugetului de stat pe anul 2020 la momentul adoptării, întrucât, impactul bugetar determinat de aprobarea cu modificări a ordonanței de urgență nu a fost inclus în Legea nr.5/2020 privind bugetul de stat pe anul 2020.

Așadar, raportat la aspectele prezentate *supra*, procesul legislativ de aprobare sau de respingere a ordonanței de urgență trebuia să conțină în mod obligatoriu fișa financiară care emană de la Guvern, ca urmare a analizei soluției legislative în contextul dispozițiilor legii bugetului de stat.

În schimb, legiuitorul primar a procedat la supunerea la vot și adoptarea legii de aprobare în lipsa elementelor obligatorii prevăzute de art.138 din Constituție.

Or, în interpretarea art.138 alin.(5) din Constituție, Curtea Constituțională a arătat că cerința prevăzută la articolul de lege impune stabilirea concomitentă a unei cheltuieli cu sursa de finanțare, adică a venitului necesar pentru suportarea ei, spre a se evita consecințele economice și sociale profund negative ale stabilirii unei cheltuieli bugetare fără acoperire (Decizia nr.1657/2010).

Prin urmare, în consonanță cu jurisprudența Curții Constituționale, pentru neîndeplinirea obligației de către Parlament de a solicita o informare din partea Guvernului cu privire la cheltuielile bugetare angajate prin soluția legislativă propusă, se impune a se constata încălcarea art.111 alin.(1) și art.138 alin.(5) din Constituție.

5. Încălcarea art.148 alin.(2) și alin.(4) din Constituție.

Conform jurisprudenței Curții Constituționale, art. 148 dispune în sensul că prevederile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și celelalte reglementări europene cu caracter obligatoriu au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne, cu respectarea prevederilor actului de aderare.

Conform art.148 alin.(2): „*Ca urmare a aderării, prevederile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și celelalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu, au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne, cu respectarea prevederilor actului de aderare*”.

Astfel, referitor la încălcarea dispozițiilor de mai sus, arătăm că art.104 din Tratatul de la Maastricht, instituind Uniunea Europeană (tratat care a devenit parte a dreptului intern prin Legea nr.154/2005), cât și art.126 din Tratatul de Funcționare al Uniunii Europene reglementează o anumită disciplină bugetară, impunând statelor membre o obligație generală, aceea de a evita deficitele publice excesive.

Raportul dintre datoria publică și produsul intern brut (PIB) nu trebuie să depășească „valorile de referință” stabilite prin Protocol (anexă la Tratat), respectiv 3% pentru raportul dintre deficitul public prevăzut sau real și PIB.

Or, având în vedere că prin Legea bugetului de stat pe anul 2020 nr.5/2020 deficitul bugetar s-a stabilit la 74.300,5 milioane lei (art.2 alin.(2) din actul

normativ anterior menționat), iar efortul bugetar generat de această cheltuială ar avea un impact ridicat prin raportare la numărul beneficiarilor, o atare măsură încalcă dispozițiile art.148 din Constituție prin aceea că afectează capacitatea statului de a atinge ținta de deficit și, în consecință, respectarea angajamentelor asumate la nivelul Uniunii Europene.

Astfel, apreciem că legea de aprobare trebuia analizată în mod integrat, în contextul Legii bugetului de stat nr.5/2020, fiind necesară o regândire și o modificare corespunzătoare a acesteia din urmă atât pe latura de venituri, cât și pe cea de cheltuieli.

Prin urmare, față de cele arătate, având în vedere că modalitatea de legiferare aduce atingere obligațiilor statului român prevăzute în actul de aderare, se impune a se constata încălcarea art.148 alin.(2) și alin.(4) din Constituție.

6. Încălcarea principiului cooperării și colaborării loiale între autorități: art.1 alin.(3) și alin.(5), coroborat cu art.115 alin.(5) și alin.(7) din Constituție.

În cuprinsul Deciziei nr.331 din 21 mai 2019, Curtea Constituțională a efectuat o circumstanțiere a principiului constituțional ante-menționat, arătând că *„colaborarea loială dintre Parlament și Guvern în privința legiferării în materie bugetară trebuie să se manifeste atât în privința elaborării bugetului public național, cât și a modificării sale pe parcursul exercițiului bugetar, având în vedere rațiunea pentru care este întocmit un asemenea buget, și anume aceea de a oferi posibilitatea unei imagini de ansamblu, la nivel macroeconomic, a veniturilor și cheltuielilor publice”*.

În acest context, apreciem ca fiind incidente considerentele Curții Constituționale expuse în cuprinsul Deciziei nr.611/2017:

„De-a lungul timpului, jurisprudența Curții Constituționale a stabilit, în cazuri punctuale, repere concrete pe baza cărora autoritățile/instituțiile să își poată configura, din perspectiva loialității, raporturile lor specifice de colaborare. Curtea nu a oferit o definiție cuprinzătoare conceptului, menită să acopere toate particularitățile colaborării dintre instituții/autorități, acest demers fiind, de altfel, și dificil de realizat, motiv pentru care Curtea va stabili criterii și repere, cu aplicabilitate generală.

Curtea Constituțională constată, așadar, că o primă componentă a statului de drept o reprezintă punerea în aplicare a prevederilor explicite și formale ale legii și ale Constituției. Cu alte cuvinte, sub aspectul colaborării loiale între instituțiile/autoritățile statului, o primă semnificație a conceptului o constituie respectarea normelor de drept pozitiv, aflate în vigoare într-o anumită perioadă

temporală, care reglementează în mod expres sau implicit competențe, prerogative, atribuții, obligații sau îndatoriri ale instituțiilor/autorităților statului.

În continuare, Curtea constată că respectarea statului de drept nu se limitează la această componentă, ci implică, din partea autorităților publice, comportamente și practici constituționale, care își au soriginea în ordinea normativă constituțională, privită ca ansamblu de principii care fundamentează raporturile sociale, politice, juridice ale unei societăți.

Altfel spus, această ordine normativă constituțională are o semnificație mai amplă decât normele pozitive edictate de legiuitor, constituind cultura constituțională specifică unei comunități naționale. Prin urmare, colaborarea loială presupune, dincolo de respectul față de lege, respectul reciproc al autorităților/instituțiilor statului, ca expresie a unor valori constituționale asimilate, asumate și promovate, în scopul asigurării echilibrului între puterile statului. Loialitatea constituțională poate fi caracterizată, deci, ca fiind o valoare-principiu intrinsecă Legii fundamentale, în vreme ce colaborarea loială între autoritățile/instituțiile statului are un rol definitoriu în implementarea Constituției.

Conduita instituțională care se circumscrie colaborării loiale are, prin urmare, o componentă extra legem, întemeiată pe practici constituționale, care au ca finalitate primordială buna funcționare a autorităților statului, buna administrare a intereselor publice și respectul față de drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor. Finalitatea secundară este evitarea conflictelor interinstituționale și înlăturarea blocajelor în exercițiul prerogativelor lor legale.

Instrumentele care concură la realizarea acestor finalități și care fac dovada unui comportament loial față de valorile constituționale sunt dialogul instituțional și stabilirea unor practici reciproc acceptate. Aceste instrumente trebuie să constituie fundamentele soluționării „împreună”, „prin acordul părților”, iar nu „împotriva”, „în detrimentul” uneia sau alteia, a eventualelor diferențe ivite în raporturile dintre autorități, cauzate de situații de fapt sau de drept confuze, echivoce.

În virtutea principiului cooperării loiale între autorități este, astfel, necesar ca fiecare dintre acestea să depună diligențe raționale și sporite în cadrul dialogului instituțional legal pentru evitarea pe cât cu puțință a generării de conflicte juridice de natură constituțională.”

Așadar, în concordanță cu raționamentele Curții Constituționale, apreciem că prezentul motiv de neconstituționalitate extrinsecă este întemeiat prin raportare la consecințele comportamentului Parlamentului, concretizat prin eludarea dreptului pozitiv reprezentat de dispozițiile ale art.111 din Constituție, care prescriu

obligativitatea consultării Guvernului în materia inițiativelor legislative având ca obiect aspecte cu impact asupra bugetului de stat.

Apreciem că este necesar a se constata că, prin maniera în care Camera decizională a înțeles să legifereze nu s-a produs numai o încălcare a obligațiilor de a solicita informații Guvernului și de a nu interveni asupra cheltuielilor bugetare prestabilite, aspecte care atrag încălcarea art.111 și art.138 din Constituție, dar și că prin această conduită, Parlamentul a nesocotit, în cele din urmă, principiul constituțional al cooperării și colaborării loiale, prin aceea că a eludat competența Guvernului în procesul de legiferare a aspectelor care generează impact financiar asupra bugetului de stat.

Având în vedere considerentele mai sus enunțate, apreciem că Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.72/2020 pentru suspendarea aplicării prevederilor art.21 alin.(6) din Legea nr.165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România și instituirea unor măsuri tranzitorii încalcă prevederile art.1 alin.(3) și alin.(5), art.16, art.61 alin.(2) și art.75 alin.(1), art.111 alin.(1) și art.138 alin.(5), art.148 alin.(2) și alin.(4), art.1 alin.(3) și alin.(5), coroborat cu art.115 alin.(5) și alin.(7) din Constituție și vă rugăm să admiteți sesizarea de neconstituționalitate formulată de Guvernul României.

Cu aleasă considerație,

PRIM-MINISTRU

LUDOVIC ORBAN

